

Κυριακή της Ορθοδοξίας. Αναστήλωση των στην

φές

Είναι πολύ δύσκολο μέσα

στα πλαίσια ενός άρθρου νά αναπτύξουμε πλήρως τη σημασία, πού έχουν οι εικόνες στη ζωή της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Κατά τη διάρκεια των εκατόν είκοσι περίπου χρόνων, που διάρκεσε η εικονομαχία, γράφτηκαν τόσα πολλά από τους αγίους Πατέρες, που θα χρειαζόταν πολύς χρόνος να αναλυθούν.

Αν καταφύγει κανείς στα πρακτικά και τις αποφάσεις της 7ης Οικουμενικής Συνόδου, η οποία συνήλθε το 787 στη Νίκαια της Βιθυνίας, και ασχολήθηκε με το

θέμα των εικόνων, θα βρεί την σημασία τους. Είναι γνωστό ότι η Δυτική Εκκλησία ακολούθησε μια παράδοση μειωτική για τις εικόνες. Για πρώτη φορά ο πάπας Ιωάννης Παύλος ο Β΄, σε εγκύκλιο του προς τους ρωμαιοκαθολικούς επισκόπους με αφορμή των 12 αιώνων από τη σύγκληση της 7ης Οικ. συνόδου τολμά και διαγράφει τη μειωτική παράδοση της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας και προσπαθεί να οικειοποιηθεί τις παραδόσεις, που διατήρησε και κράτησε η Ορθόδοξη Εκκλησία.

Στην εγκύκλιο τονίζεται η θεολογική και παιδαγωγική αξία των εικόνων και προβάλεται η παράδοση της αδιαίρετης Εκκλησίας. Αναγνωρίζεται ότι «ιδιαίτερα η ελληνική Εκκλησία αλλά και οι σλαβικές, στηριζόμενες στα έργα των μεγάλων εικονόφιλων θεολόγων, όπως ο άγιος Νικηφόρος της Κων/λεως και ο άγιος Θεόδωρος Στουδίτης, προσέλαβαν την προσκύνηση της εικόνας, ως ακέραιο μέρος της λειτουργίας, όπως ακριβώς συνέβαινε με τή λειτουργική τέλεση του λόγου». Αναφέρει δέ ότι υπάρχει « κάποιον ανανεωμένο ενδιαφέρον για τη θεολογία και την πνευματικότητα των εικόνων της Ανατολής», δηλ. της Ορθόδοξης Εκκλησίας και ότι γίνεται μια «εκ νέου ανακάλυψη της Χριστιανικής εικόνας». Οι εκφράσεις αυτές μαρτυρούν την παραμέληση και παραγνώριση της αξίας των εικόνων στη Δύση αλλά και την ανακάλυψη ενός κρυμμένου θησαυρου. [\(περισσότερα...\)](#)